

Filip Jakovac

O veslanju i šire...

O veslanju i šire...

„ ... Sam po sebi jedan od najzahtjevnijih sportova, još ako se tome pribroje razne nesuglasice ekipe i prepucavanja...“

... Veslanjem se počneš baviti kao i svakim drugim sportom. Kod mene je to bio nagovor prijatelja, kod nekih nagovor roditelja, a kod drugih puka znatiželja ili dosada. Isprva rekreacija, zezancija, korisno trošenje vremena, a kasnije čista ovisnost u pravom smislu te riječi dovelo je stvaranja nepopravljivog ovisnika o adrenalinu i još puno više od toga.

Kažu da su prva dva tjedna inicijacija, ako to prođeš možeš i dalje. Barem su meni rekli. Zapravo je istina puno drugačija... Rekao bih da postoje tri testa. Prvi je taj fizički, dok si još u školi veslanja, počne se lagano, „ uhodavaju“ te polako dok se ne privikneš... Potom, ako se pokažeš sposobnim nakon dva – tri mjeseca spreman si za drugi test, psihički. Trener te cijelo vrijeme prati i gleda, napinje kroz postavljanje izazova i uz dozu sprdnje i zezancije procjenjuje jesi li spreman za slijedeći nivo – regatni veslač. Taj test traje dok god si u regatnima.

Kroz svakodnevne, fizički i psihički iscrpljujuće treninge, neprestano se dokazuješ da si sposoban i da možeš. U cijeloj godini nema odmora. Kad završi sezona, koja otprilike traje od trećeg do devetog mjeseca, gotovo u startu slijedi priprema za sljedeću. Period jesen – zima je čisto nabijanje snage i izdržljivosti. To je sigurno najopasniji period jer treninzi su jako teški i tada se najčešće odustaje. To je ujedno i najteži psihički period. 70 minuta držati tijelo pod velikim opterećenjem, izvoditi jedan te isti pokret i piljiti u jednu točku na zidu dok sekunde naizgled prolaze sve sporije i tromije može nespremnog i „nebrušenog“ čovjeka vrlo lako dovesti do pucanja.

Jedan dan si u teretani i radiš po nekom planu – „za izdržljivost“ ili „za snagu“, a već drugi dan visiš na ergometru, ponavljaš jedan te isti pokret i ne mičeš se. Dakle, ako izdržiš zimu i pravilno odradiš sve, spreman si za dalje, ali, ako ne odradiš taj period kako valja kad dođe sezona vjerojatnost

da ćeš veslati u čamcu u kojem želiš i sa ekipom koju želiš je nikakva jer kao i u svakom drugom sportu za neradnike i slabe nema mjesta.

Možda se čini surovo, ali tako je u cijelom životu... Šutiš, radiš za neki viši cilj i kad ga napokon postigneš uzmeš par udisaja pauze, postaviš još viši cilj pa sve isponova. Potom se okrećeš nadolazećoj sezoni. Treninzi na vodi, regate... Napokon ono za što si trenirao cijelo to vrijeme. Slijedi pripremanje posada, čamaca, uveslavanje. Tijekom sezone posade se još mijenjaju, kombiniraju se ekipe, gleda se što je najbolje i najbrže i na kraju te utrke s vremenom imaš svoj čamac i svoju ekipu koja mora biti uz tebe i ti uz nju u svakom trenutku i „dobru i zlu“. Biti prihvaćen od drugih kao nezamjenjivi dio tima. To je po meni taj treći test, dug i najteži. Uvijek prisutan i ovaj je bez pauze.

Kad jedanput stekneš poštovanje i naklonost drugih, prave prijatelje, tada možeš i sve ostalo, jer kad ti dosade treninzi i htio bi odustati od svega i čini ti se da nemaš više razloga dolaziti u klub - dolaziš samo zbog njih i oni zbog tebe. Nikad nisam vidio ništa slično. Takav odnos, takvo prijateljstvo, to je ono što ti ulijeva samopouzdanje i sigurnost, a još kad uz to možete podijeliti dobar plasman kao zasluženu nagradu to je nešto neopisivo. Stajati na tronu svi zajedno... U tom jednom vječnom trenutku. Onaj tko to nije probao ne može ni shvatiti.

Ja možda treniram zbog sebe, svog gušta i koristi za sebe, ali da nema drugih sigurno ne bi bilo ni mene...